

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Ovo delo je fiktivno. Imena, likovi, institucije, mesta i narativne epizode plod su mašte autora ili su iskorišćeni na fiktivan način. Svaku povezanost ili istorijsku sličnost s realnim događajima koji su se desili ili s mestima ili stvarnim osobama, preminulim ili živim, treba smatrati čistom slučajnošću. Ovo delo nije namenjeno za dijagnostikovanje, tretiranje, izlečenje niti prevenciju bilo kakve smetnje ili bolesti.

Naziv originala:

Corrado Debiasi

IL MONACO CHE AMAVA I GATTI

Copyright © 2020 Mondadori Libri S.p.A.

Published by Mondadori Libri for the imprint Sperling & Kupfer

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04932-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KORADO DEBIJAZI

Monah

koji je

voleo mačke

Sedam otkrovenja

Roman

Prevela Slađana Kuzeljević

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Vrhovnoj svesti koja sve prožima,
koja nema ni početak ni kraj,
gde je vreme njena pomisao,
a prostor njen dah,
prepuštam se i odajem počast.*

– TATANDŽI

Sadržaj

<i>Uvod</i>	9
<i>Događaji koji su prethodili</i>	13
1. Moć reči	19
2. Biti prisutan	45
3. Zahvalnost	79
4. Ponovno rađanje iz sopstvenih rana	107
5. Tišina je tvoj najbolji učitelj	139
6. Promeniti znači teći	163
7. Bezuslovna ljubav	189
<i>Epilog</i>	205

Uvod

„Sve uvek dolazi u pravo vreme i na pravom mestu. Sve dolazi onda kada si spreman da to i primiš.“

Pravi trenutak je pristizao ili, bolje rečeno: već je bio tu. Počinjem da pišem o iskustvima koja sam doživeo pre nekog vremena dok sam bio u Indiji, o iskustvima koja su doprla do najintimnijih dubina moje duše. To su događaji od kojih sam dobio veliku korist. Sve to što mi se dogodilo veoma je čudno. O tome pišem kao da je to možda najbitnije u mom životu. Kao da je jedino dobro što mi se desilo. A to i jeste tako. Sad je vreme da to proširim i podelim, kao što je želja mog učitelja, tako da ko želi može da primeni i poboljša se. Posle dugog razmišljanja, odlučio sam da ovde prikupim, u formi dijaloga, kratke ali upečatljive susrete za koje sam imao zadovoljstvo da ih doživim sa „izvanrednim osobama“, ljudskim bićima koja na prvi pogled deluju jednostavno, skromno po prirodi, ali koja su beskonačna u svojoj mudrosti.

Ono što sam naučio dugujem najpre monahu koji se zvao jednostavno – Tatandži.

Meštani su ga zvali „monah koji je voleo mačke“. Reč *Tatanji* – koja se izgovara Tatandži – vodi poreklo iz sanskrita, veoma starog

indoevropskog jezika. Reč je o skraćenom imenu ili možda prezimenu, čije je značenje otprilike „onaj koji se širi preko neopisivosti“. Pričaću o Tatandžiju u prošlosti, ali je u stvarnosti on još živ i nesebično i dalje služi svetu. Deluje mlado, iako ima osamdeset godina. Sa sigurnošću znam da je većinu svog života proveo u izolovanoj zajednici monaha na obroncima Himalaja.

Sećam se onoga što mi je rekao prilikom jednog od naših prvih susreta: za njega je bilo od presudnog značaja da deo učenja prenese svetu. I zato je jednog dana, pre mnogo godina, odlučio da ode iz sela da bi živeo u gradu. Iz kog razloga? Nije smatrao da je ispravno da ta saznanja korisna za napredak ljudskog roda drži u tajnosti.

„Živimo u periodu velikih promena svesti, koje imaju uticaj i na socijalnom i na duhovnom nivou. Ljudski rod spreman je za proces postajanja“, rekao mi je onog dana kada sam ga upoznao.

Zajednica u kojoj je živeo veoma je stara i oduvek je bila skrivena od svega i svakoga. „Skriveni od onoga što je vidljivo“, da upotrebim njegove reči.

To selo bilo je milenijumima skriveno u nepristupačnoj zoni severne Indije. Međutim, njegovo ime dobro je poznato, putem lokalnih legendi prenosi se iz generacije u generaciju: „selo vanvremenskih monaha“. Izolovana zajednica uzvišenih bića koja neopaženo podiže vibraciju svih ljudi na planeti, zajednica monaha koji su dali zavet da neće opštiti ni sa kim, i koji, zahvaljujući svojim meditacijama i vibracijama, utiču na delikatnu suštinu ljudske i neljudske vrste.

U ovoj knjizi pokušao sam da se što preciznije moguće prisestim razgovora koji su se odvijali između mene i raznih mudraca

Monah koji je voleo mačke

s kojima sam stupio u kontakt i koji su deo svog znanja podelili sa mnom.

Nije reč o priči, o avanturi ili akciji, već su to, pre svega, dijalози, najdublja otkrovenja skrivena između redova. Ponekad poneki odlomci mogu delovati hermetično i usvojiće ih samo oni koji budu spremni da ih prepoznaju, dok je ostatak pripovedanja „jednostavan za prepoznavanje srcem“, jer „u srcu se i nalazi spas“, kao što je govorio Tatandži. „Istina uvek sedi u podnožju jednostavnosti, skrivena pod prašinom neznanja“, često me je podsećao.

Sećam se da se tokom jednog od naših prvih susreta postarao da istakne da je „nekoliko reči mudrosti dovoljno da prenese duboko znanje, uzdižući našu dušu“. Ali – ja bih dodao – samo ukoliko ih izgovara učitelj „prisutan u sebi samome“ i ukoliko ih razume učenik dostojan njihove primene u praksi. Ukoliko to ne bi bio slučaj, one bi ostale tek puko intelektualno znanje.

Tatandži me je često podsećao na to da pojedine rečenice mogu da poboljšaju određenu životnu sudbinu pošto je „nektar znanja skriven u onom suštinskom. Ostalo je pesak na vetru, odnosno, beskorisno je. Ono što je zaista važno može biti preneto u nekoliko pojmova.“

Pitaćete se otkud ja u Indiji. Razlog je jednostavan i proizlazi iz kombinacije više faktora koji su me podstakli na odlazak: zatvaranje firme u kojoj sam radio nekoliko godina i prekid ljubavne veze tokom istog perioda.

Međutim, mimo ovih dešavanja, u meni se krila dublja želja: da naučim jogu i meditaciju od indijskih učitelja. Neke čudne situacije, o kojima ću pričati, navele su me na to da se otisnem na ovo putovanje i da neko vreme delim svakodnevicu s Tatandžijem.

Korado Debijazi

Štaviše, sudbina mi je, ako ćemo to tako nazvati, poklonila veliki dar, što će se otkriti na stranama koje slede.

Tokom putovanja starao sam se da iste večeri detaljno zapišujem različite razgovore s tim neobičnim ljudima, s obzirom na važnost i dragocenost sadržaja, da ne bi prošlo previše vremena koje bi napravilo rupe u sećanju.

I dan-danas, i pored toga što je prošlo toliko godina, u sećanju su mi brojni razgovori s Tatandžijem, reči urezane u moju dušu kao neizbrisive tetovaže čije značenje zaslužuje da bude čuvano onako kako se čuvaju sveti spisi u oltaru: s dubokim poštovanjem i obožavanjem.

Iskreno hvala svim ovim ogromnim, skromnim i neverovatnim dušama kojima dugujem svoje ponovno rađanje. Zahvaljujući njima, moja sudbina se promenila. I to nabolje.

Događaji koji su prethodili

Otisnuo sam se na ovo putovanje da bih ostavio iza sebe sve što mi je ležalo kao kamen na srcu, ali i zbog još nečega. Dan pre polaska osećao sam se „pomalo uzdržano“. Očigledno sam bio uzbuđen, ali isto tako tužan, delom jer više nisam imao posao, delom zbog prekida veze s devojkom.

Nekoliko puta proverio sam vreme polaska na avionskoj karti, prtljag i njegov sadržaj. Biću tamo najmanje desetak dana. Nedeljama pre toga ponavljao sam sebi da će sve biti u redu, da će se sve popraviti. Želeo sam da verujem u to i pomalo sam to i osećao. U suštini, išao sam naslepo, ne znajući da li ću pronaći ono što sam tražio. Međutim, bio sam siguran da će me neko ili nešto veliko čuvati tokom mog boravka u Indiji. Kao malom, majka mi je pričala o anđelima iznad ramena koji me podržavaju tokom teških trenutaka. Moja vera u njene reči uvek me je inspirisala i podsticala na to da idem napred.

Živimo u društvu u kome polako gubimo svoje osobenosti i dajemo život digitalnim ljudskim bićima. Pojam sećanja blede. Živimo glave nadvijene nad pametnim telefonima, koji poput Aladinove lampe mogu da nam ispune svaku želju. Nisam želeo da se izgubim

Korado Debijazi

u gomili, već da shvatim smisao svog postojanja, da potražim onaj maleni svetli plamičak u sebi, u mračnom trenutku.

Odavno sam planirao putovanje u Varanasi, štedeo novac, definisao vreme boravka, mesta koja sam želeo da posetim i koga sam želeo da upoznam. Bar mi je to bila namera. Hteo sam da naučim klasičnu jogu, bez suvišnih ukrasa, bez zapadnjačkih dodataka, direktno od dobrog lokalnog učitelja. Bio sam svestan toga da će u Indiji, možda, moja percepcija života – ili, bolje reći, način na koji se s njim nosim – biti promenjena zahvaljujući znanju koje ću dobiti. Duboko u srcu nadao sam se da ću pronaći odgovore na mnoga egzistencijalna pitanja koja su me mučila. Moja zamisao bila je, sve u svemu, da upoznam jednu od onih osoba koje bi se mogle nazvati „mudracima“, kako bi mi pomogla da bolje i dublje upoznam sebe.

Ova motivacija rođena je u meni godinama ranije, zahvaljujući jednom starom prijatelju alpinisti. Bio je ljubitelj penjanja i himalajskih vrhova. Tokom neke od ekspedicija saznao je jednu adresu. Jednom, dok je sam putovao prema području koje je bilo veoma alpinistički zahtevno, sreo je lutajućeg monaha i ostao s njim nekoliko dana, jer mu vremenski uslovi nisu dozvoljavali da nastavi unapred određenom rutom. Tako je neko vreme proveo u njegovoj kućici među stenama.

Dao mi je detaljna uputstva za put u ašram* tek pre mesec dana. „Uzmi ovu adresu“, rekao mi je, „siguran sam da ti može biti od koristi.“ Bio je ubeđen da je trebalo da ta adresa nađe put

* Duhovna isposnica ili manastir. (Prim. kor.)

Monah koji je voleo mačke

do mene. „Zar nisi oduvek želeo da odeš u Indiju? Ovo je adresa ašrama u Varanasiju.“

„I šta bi trebalo tamo da radim?“, upitao sam ga.

„Ašram“, ponovio je. „To je posebno mesto na kome bi možda mogao da pronađeš osobe koje bi ti dale ono za čime tragaš već neko vreme.“

„Znam šta je ašram!“, uzviknuo sam, zaključivši da, ako bi mi se ukazala prilika, sigurno ne bih odustao. Taj svet oduvek me je privlačio i imao sam veliku želju da ga doživim.

Prilika je bila tu. Bila je tu i još kako: okolnosti oko mog odlaska i boravak u Indiji savršeno su se poklopili, gotovo da je sve bilo isprogramirano. Nije bilo nikakve prepreke. Svaki događaj navodio me je na to da se sve lakše otisnem na to putovanje. Posetio bih ašram, mesto za meditaciju gde čovek traži sebe uz pomoć majstora i učitelja; zahvaljujući njima, čovek bude usmeren ka mnogo dubljoj svesti o sebi, pomoću stalne i iskrene vežbe.

Kada sam stigao u Varanasi, pitao sam meštane i osoblje iz hotela u kome sam bio smešten gde se nalazi adresa koja mi je data. Svi su mi isto odgovarali: „Ne znam.“

Nisam odustajao.

Narednih dana nastavio sam peške od ulice do ulice, često umoran od meteža vozila i ljudi koje sam video okolo. Nastavlja sam da tražim okružen užasavajućom bukom. Nisam bio naviknut na takvu sredinu.

Nekoliko dana lutao sam besciljno i bez ikakvog pomaka. Osim toga, uopšte se nisam dobro osećao i bio sam obeshrabren jer se činilo da adresa koju sam tražio možda nije ni postojala. Po ko zna koji put vratio sam se u hotel razočaran. Iznemogao, kao i

poslednjih nekoliko puta, strovalio sam se na krevet i u trenutku zaspao.

Probudio sam se sledećeg dana oko šest sati ujutro, pošto sam čvrstim snom prespavao čitavu noć. Otkotrljao sam se s kreveta i krenuo u kupatilo pod osvežavajući tuš.

Tako osvežen, uzeo sam prostirku za jogu, postavio je na pod i počeo da radim neke jednostavne vežbe.

To je moja rutina decenijama: čim ustanem i uveče pre večere, obavezno moram da radim jogu. Shvatio sam njenu važnost posle redovnog praktikovanja tokom izvesnog vremena. Osećam se opuštenije, razgibanije, moj um je vedriji. Niti doručkujem niti večeram pre nego što uradim te *asane*, kako se već zovu u jogi.

Toga dana osećao sam se srećno i jedva sam čekao da se upustim u životno iskustvo koje će trajati dve nedelje ili možda i više. Ukoliko ga uopšte i bude, jer pronaći ašram nije bilo tako lako kao što sam mislio. Ali kako je bilo moguće ne uspeti?

Znao sam da je život unutra čudan, često pun obaveza koje treba ispuniti, kao i izazova. Ali ne fizičkih – s njima se mane-više može nositi. Umnih izazova, onih koji vam lome ego, da vas učine svesnim vaših najdubljih delova. Sigurno će biti teških trenutaka za moja osećanja, ali iznutra, bio sam ubeđen, ta vrsta sukoba navela bi me da se suočim sa svojim skrivenim demonima i, možda, da živim s njima u miru.

Tog jutra, obuzet željom da otkrijem gde se nalazi taj ašram, odlučio sam da ga potražim u jednoj od najprometnijih ulica u Varanasiju. Moje misli prepustile su se univerzumu.

Vodi me ti, ja se predajem, pomislio sam. No svakako sam se i dalje raspitivao za adresu.

Monah koji je voleo mačke

Ono što se dalje desilo bilo je neverovatno i zauvek će mi ostati u sećanju. Dok sam hodao prepunom ulicom, pošto sam po ko zna koji put pitao za pravac, počelo je da mi se vrti u glavi. Sve oko mene bilo je zamućeno. Stanje zbunjenosti je prevladalo i posle nekoliko trenutaka onesvestio sam se, upavši u potpuni mrak.

Moć reči

Bio sam siguran da je njena duša već poznavala moju i pre nego što su nam se pogledi sreli. Nije bilo pitanje verovanja ili neverovanja, to je imalo veze sa osećajem: to je ono što sam osećao.

Sedela je preko puta mene i, posmatrajući me u tišini, smeškala se. Ja sam, ležeći u krevetu, gledao u njene plave oči, duboke kao okean. Oči koje su svetlucale iskonskom vatrom, gde sam mogao da vidim snažnu i čistu dušu.

Odmah sam se zaljubio u nju, ali to još nisam znao.

Odjednom se začula melodija flaute sa sprata ispod i prekinula tok mojih misli. U tom trenutku nisam se brinuo gde sam, i dalje sam bio zbunjen, a moja čula polako su se budila.

Niko od nas dvoje još se nije bio predstavio, ali možda je to tada i bilo dobro.

Žena je mazila mače, jedno od onih sa šarenim flekama. Nastavio sam da posmatram njenu gracioznu pojavu i pokrete. Nosila je dug i jednostavan odevni komad od ružičaste svile s purpurnim nijansama, tipično indijskim. Imala je dugu tamnoplavu

kosu skupljenu pozadi u grozd, koji je na mestu držao jedan štapić. Oko vrata je imala brojanicu napravljenu od semena jedne indijske biljke, za koju mislim da se zvala *mala*. Imala je i malene srebrne minduše s kamenčićima iste boje kao što su njene oči. Dok je mazila mačku, primetio sam joj na zglobovima male tetovaže čudnih simbola čije značenje nisam razumeo.

U trenucima kada bi nam se pogledi sretali, ja bih zadržtao. Sigurno je imala drevnu dušu koju sam nekada u prošlom životu već sreo.

Najednom, nežno je spustila mače na pod i ustajući podigla svi- leni materijal koji je pao na zemlju. „Vidim da se oporavljaš“, rekla je. „Drago mi je. Pretpostavljam da si malo ošamućen.“

„Da, zapravo sam zbunjen“, odgovorio sam.

Približila mi se i spustila ruku na moju, kao da je želela da me uteši. „Sad si ovde, sve je u redu. Budi spokojan. Sve se uvek dešava u pravo vreme i na pravom mestu. Sve dolazi onda kada si spreman da to i primiš. Na tebi je da to pretvoriš u priliku da rasteš ili u prepreku za tvoju evoluciju.“

Pokušavao sam da razumem značenje te rečenice dok su mi zraci sunca, koji su formirali neobične svetlosne oblike na zidu pored kreveta, odvrćali pogled. Uopšte se nisam sećao kako sam tu dospao. I dalje zapanjen, posmatrao sam malenu sobu u kojoj sam se nalazio. Na zidovima su visile slike urađene batik tehnikom*, s prikazima iz indijskih drama.

Žena s plavim očima ponovo je prekinula moje katatonično stanje. „To uvek govori Tatandži.“

* Tehnika ručnog oslikavanja tekstila. (Prim. kor.)